

Πρώτος ερμηνευτής ήταν ο Johnny Burnette το '60, αλλά το '73 ο Ringo το τραγούδησε πιο εύθυμα, πιο χρωματιστά και γνώρισε μεγαλύτερη επιτυχία. Ήταν ένα ελαφρύ, ερωτικό τραγουδάκι, που το ρεφρέν του μολογούσε ότι: «είσαι 16 (χρονών), είσαι πανέμορφη και είσαι δική μου»

.

Κάπως έτσι ήταν και η δική μας περίπτωση. Είναι 16 χρονών, είναι πανέμορφη, τώρα για το δική μου, ε, δεν είναι ακριβώς έτσι, πια. Συναντηθήκαμε για πρώτη φορά στις 20 του Σεπτεμβρη του 2001. Πάνω 'κεί που άλλαζε ο κόσμος μετά το διαβόητο νάιν ιλέβεν (9/11).

Δεν ήταν, δεν είναι για δουλειά, ταλαιπωρίες και τα τοιαύτα. Επιδιώκαμε να κυκλοφορούμε αργίες και εορτές. Μα κάθε φορά που ήμαστε μαζί ήταν γιορτή. Προσπαθούσα και προσπαθώ να μην την κουράζω στην πολύβουη και στενάχωρη μεγαλούπολη. Τις προσέφερα και τις προσφέρω τις καλύτερες υπηρεσίες. Πηγαίναμε και πάμε στα ομορφότερα σημεία της πατρίδας. Μοιραστήκαμε δύσεις και νυχτέρια, ανατολές και πρωινά.

Με τη στέγη της για να μην βρέχεται, να μην την καίνε οι αχτίδες του ηλιοκράτορα το θέρος, αλλά και να μην πουντιάζει στα μπιλοζιρια του χειμώνα. Με το γιατρό προληπτικά πάντα δίπλα της, για όλες τις παθήσεις, άλλο αν δεν ησθένησε ποτέ, ακόμα και όταν για λίγο ολιγώρησα. Και πάντα της προσέφερα τα εκλεκτότερα έλαια, και την φρόντιζα με τα καλύτερα πατούμενα.

Ποτέ δεν σκέφτηκα να την αλλάξω. Όχι τώρα που ούτως ή άλλως δεν έχω την δυνατότητα, αλλά και παλιότερα που μπορούσα. Βέβαια, για να μιλήσω ειλικρινά, είναι αγάπη παντοτινή, αλλά ούτε η πρώτη, όχι και η μόνη. Ίσως να μην το αποδέχτηκε τόσο ασμένως τούτο το γεγονός, έτσι ευκαιρίας δοθείσης, απέκτησε και άλλον. Τον πιο απρόσμενο. Τον πρωτότοκο.

Τσάμπα όλες οι μακάβριες ιστορίες που από καιρό του είχα σερβίρει (του πρωτότοκου), ώστε να αποφύγει τούτη τη σχέση. Τσάμπα τα όνειρα μου, ότι είναι σοβαρό άτομο και δεν θα επαναλάβει τις αμαρτίες του πατρός. Εδώ και κάτι παραπάνω από ένα έτος, την μοιραζόμαστε. Στην αρχή μου κακοφαινόταν. Το έκρυβα όμως. Τώρα το χαίρομαι. Εξακολουθώ να το κρύβω. Δεν ξέρω γιατί. Το υποπτεύομαι όμως. Το έκρυβα λοιπόν, διότι, δεν αισθανόμουν άνετα με τα δυο αυτά συναισθήματα. Μάλλον διότι είναι πολύ ανθρώπινα, μέσα σε ένα σκληρό δίτροχο κόσμο, και σε έναν ευρύτερο, ακόμα σκληρότερο.

Πάντως, με εγκατέλειψε μια φορά. Λεπτομέρειες εδώ: ['Ετσι είναι η ζωή](#) . Δεν της κράτησα κακία. Πρώτον δεν έφταιξε σε κάτι, δεύτερον παρασύρθηκε και τρίτον συμβαίνουν αυτά.

Είχε προηγηθεί και μια στάση εργασίας πριν τέσσερα χρόνια. Την είχα στο περιθώριο για τρεις εβδομάδες, την είχα αρνηθεί μέσα στη βαρυχειμωνιά και αλλαξοπιστούσα με τετράτροχα. Έτσι όταν ξαναβρεθήκαμε, αρνήθηκε να συνεργαστεί. Ενόμισα ότι ήταν κάτι σαν ζήλια. Η αντίποινα. Αλλά όχι, ήθελε αντικατάσταση αναφλεκτών. Διαδικασία όχι εύκολη, χρονοβόρα και μόλις τα τέσσερα καινούργια μινιόν αντικετέστησαν τα παλαιά, κέρδισε όλη την χαμένη σπινθηροβόλα ζωτικότητα της.

Αρχές του φετινού θέρους, διαπίστωση ίχνη οξειδωσης. Στις δυο βίδες που ταπώνουν το δοχείο υγρών φρένων των μπροστινών δίσκων. Έπιασα ο πονηρός και τις βύθισα σε υδροχλωρικό οξύ. Κοινώς ακουαφόρτε. Θαύμασα την οξύνοια μου διότι άστραψαν. Ο περί ου ο λόγος θαυμασμός όμως, κράτησε δυο – τρεις μέρες. Στις πρώτες νυκτερινές υγρασίες σκούριασαν τόσο που χρειάστηκε πολύ προσπάθεια για να ξεβιδωθούν. Τις αντικατέστησα με καινούργιες γαλβανιζέ, όπου υποχρεώθηκα να αγοράσω μια πενηντάδα. Τρία και εξήντα έουρος αν ενθυμούμαι επακριβώς. Ηθικό δίδαγμα: Ο θαυμασμός για να είναι κάτι σοβαρό πρέπει να έχει διάρκεια. Με τους ανθρώπους δε, ακόμα περισσότερο από ότι με τις βίδες.

με την αδελφή της, συναυλίζονται σχεδόν έντεκα χρόνια.

Ωστόσο, η μεγάλη αλλαγή, είχε επέλθει λίγο νωρίτερα. Η πίσω ανάρτηση, ένεκα πολυκαιρίας, απορροφούσε λίγο περισσότερο από ένα τραπέζι και βρόνταγε όπως το ματσακόνι στις ώρες δόξας του. Επίσης τα λάστιχα ήταν σε τέτοια κατάσταση, που τόσο στην [Κλεισθένους](#) όσο και στην [Ηρακλείτου](#) νόμιζα ότι ήμουν ο ξεχασμένος Ελλην αδελφός του Μαικλ Ντούαν, καθώς δεν ίσιωνε πουθενά. Το ότι πήγαινα με έως 80km/h, δεν το λέμε πιο έξω.

Επισκευάσαμε λοιπόν το αμορτισέρ, μου έβαλε και ο Μάστορας ένα σετάκι Μιχελιν με το οποίο ο Μιχάλης είχε κάνει μόνον 5 – 6 γύρους στις Σέρρας (track day tyre και άλλα εξελιγμένα – άντε βρες άκρη), και το εργαλείο μεταμορφώθηκε. Σαν καινούργιο.

Οι πρώτες μέρες πριν 16 χρόνια με μιάμισυ εκατοντάδα χιλιόμετρα στο κοντέρ.

Σε αυτά τα 16 χρόνια δεν με έριξε ποτέ. Αντίθετα εγώ την ξάπλωσα άπαξ. Σταματημένη. Αν αναβάτης πέφτει εν κινήσει είναι ή άτυχος, ή υπερβολικός, ή απρόσεκτος. Αν αναβάτης ρίχνει το μηχανάκι του σταματημένο είναι κουτός. Απλά συμπεράσματα.

Ατυχώς και παρά τον ομολογημένο χαρακτήρα της ως sport, ή τον ελιτίστικο προορισμό της, έχει, σε στιγμές κρίσεις, αγόγγυστα συμβάλει, σε καθημερινές ανάγκες. Όπως π.χ., έχει μεταφέρει ζαντολάστιχα μοτοσυκλετών, τρέυλερ και αυτοκινήτων, έχει κουβαλήσει βαριές αντλίες νερού, και ακόμα βαρύτερα ή ογκωδέστερα φορτία, όπως 2.000 αφίσες.

...και βολτάροντας, προχθές .

Για να ήμαστε ειλικρινείς, καθώς γνώριζα νεότερα αδέρφια της, ή μακρινά ξαδέλφια της και καθώς μεγαλώναμε μαζί, πολλές φορές σκέφτηκα ότι κάτι άλλο, θα μου ταίριαζε περισσότερο πια. Κάτι πιο όρθιο, πιο άνετο πιο συμβατό για τις 60χρονες ανάγκες ή επιθυμίες μου. Τούτη η σκέψη είναι η μισή πραγματικότητα, αλλά και η κάτι πάρα πάνω από την μισή αλήθεια. Τα υπόλοιπα μισά υπάρχουν σε ότι γεννιέται από τις βόλτες, τις στιγμές που την καθαρίζω και την περιποιούμε, όταν ρολάρουμε εν ηρεμία, αλλά και όταν (σπανίως) η μοτερούκλα τρελαίνει μετά τις δέκα. Τέλος, ας σημειωθεί ότι παραμένει, όπως ακριβώς γεννήθηκε. Δεν έχει προστεθεί ή αφαιρεθεί οτιδήποτε, αν εξαιρεθεί ένα μικρόν διακριτικό αυτοκόλλητο που κοσμεί την κορφή του ρεζερβουάρ.

Αυτά τα ολίγα για την μακρά τούτη σχέση, που ωριμάζει εδώ και 16 χρόνια, μια μέρα σαν την σημερινή, όπου η νύχτα είναι ίση με την μέρα. Φθινοπωρινή ισημερία λοιπόν, και εν αναμονή για την αντίστοιχη Εαρινή, για την οποία θα πρέπει να περιμένουμε κάποιες 180 μεγαλύτερες και κρύες νύχτες.

